

Çatlak Öfke

– Emrah Saglam · 28 Ekim 2012

Gözlerim kayıp bir bilinmezliğin izinde.
Bak bu gördüğün ben değilim.
Aslında benim de, dahası da var.
Dışımda Charlie Chaplin gülüşü; içimde ölen bir adam var.
Bir itin kasığındaki pire kadar yorgunum.
Üzgün müyüm?
Kızgın mı?
Sana ne?

Yıllarca bekletildikten sonra, gelmeyişinin ardından susuşum,
Ellerimin soğuması, kalbime can kırıklarının batması ile ifadesizleşen yüz hatlarım...
Paranoyaklığını duyurdu.
İçimdeki tapınılası melek öldü...
Sonra...
Sonrasını, bilmiyorum anam!

Boş ver bu günü
Şakağıma dayadığım dünlerim var,
Şafağında tek kurşunla kendimi vurduğum.

Şarkılar, şehirler ve masallar...
Ha birde mavi...
Mavi mavi mas mavi...
Nefesinin titremelerinde 'kanırta kanırta kandırdın beni.
Özlediğim ne varsa hepsini yoktan sayıp, gözlerimin kuytusunda masal anlatın bana.
Bir varmış, bir yokmuş; sonra bir adam yok olmuş.

Yahu -seni aşk belledikçe acılarıma 'çığır açtın kadın!
Göklerin 'çıldırışında düştüm gözyaşlarının üzerine.
Oysa yalnızca ihtilaliydim bu aşkın, hep intihara sürüklendim.
Ama ölmedim.
Benim mayınlarım değildi seni bu denli yok eden;
Buna en çok sen tanıktın, amma beni aldatmaktan kendini alamadın.
Kazandın!

"canımı acıtiyorsun bırak kolumu"
Bunu duydukça kıyamadım ve boğuldum sularında
' hep derinden.
Gün oldu, harman oldu, kanadıkça kanadım...
Saran, sarmalayan, sarılan biri yoktu.
Peki ya benim canım?

Ehhhhhhhh !
Erkek adam ağlamaz ama ben ağladım.
Renklerini sevdim bu hayatın.
Hepsini ama hepsini!

Şimdi bana sakın ola; beni sevdiğini söyleme.
Hayatım sen beni sevmiyorsun.
Sen beni öldürüp intihar süsü veriyorsun!

Emrah Sağlam